

Ders : 225**Konu : Peygamberimiz'in Ahlâkı - VI****PEYGAMBERİMİZ'İN AHLÂKI-VI****12. RESÛLULLAH (S.A.V.)'İN CESARETİ**

Resûlullah (s.a.v.), yeri gelince eşsiz bir yiğit, yeri, gelince de son derece de sabırlı ve halim selim idi. Otoritesini sürdürmek için sun'î tedbirlere başvurmazdı.¹ Mekke döneminde İslâm'ı tebliğden alıkoymak için, ona akla gelmedik engeller çıkarılmıştır. Fakat o, bunların hiçbirinden yılmamış, Allah'a güvenerek çıktığı tebliğ yolunda kahramanca yürümüştür. Onun sabrını, tahammülünü, cesaret ve kahramanlığını beşerî tehditler ve vaatler engelleyememiştir. O, yoluna dikenler, sırtına deve işkembesi atıldığı zaman da, kendisine hükümdarlık zenginlik ve başkaca maddî imkânlar teklif olunduğu zaman da yolundan asla dönmemiş, azminde zerre kadar bir sarsılma meydana gelmemiştir.

Rivayete göre Ebu Cehil, bir yetimin vâsisi (velisi) idi. Yetim, bir gün Ebu Cehil'e cırılçıplak bir şekilde gelerek kendisinin malından bir kısmını istedi. Ebu Cehil ise, onu itip kakarak kovdu. Kureyş'in ileri gelenleri de çocuğu, yardım etmesi için Hz. Peygamber (s.a.v.)'e göndererek bununla alay etmek istediler.

Yetim, bunların asıl maksadını bilmediği için, Resûlullah (s.a.v.)'a gelerek Ebu Cehil'den malını almasını ve kendisine vermesini istedi. Resûlullah (s.a.v.) hiçbir ihtiyaç sahibini geri göndermezdi. Hemen çocukla beraber Ebu Cehil'in evine gitti ve çocuğun malını istedi. Ebu Cehil, hemen buyurun diyerek çocuğun malını verdi.

Bunun üzerine Kureyş'in ileri gelenleri Ebu Cehil'e:

"Sen de sapıttın, Muhammed gibi çocuklaştın" diyerek ona kızıdılar. Ebu Cehil ise:

"Hayır, ben sapıtmadım. Fakat onun sağında ve solunda birer canavar gördüm. Eğer çocuğun malını vermezsem beni öldürmelerinden korktum" diyerek cevap verdi.²

Enes (r.a.)'dan rivayete göre o şöyle demiştir: Medine'de (aniden bir ses duyuldu) panik oldu. Peygamber (s.a.v.) bunun üzerine Ebû Talha'dan "Mendûb" adındaki atını ödünç aldı ve bindi. Dönünce şöyle

"Korkulacak bir şey görmedik. Ve bu atı da deniz gibi (hızlı) bulduk." buyurdu.³ "O at, o günden sonra hiç geçilemedi."⁴

Resûlullah (s.a.v.) çok cesaretliydi. Çok sayıda tehlike ve bela ile aynı anda karşılaşmış; fakat asla herhangi bir zayıflık veya korkaklık göstermemiştir. Mekkelilerin baskı ve muhalefetine dayanılmaz

¹ İslâm'da İnanç, İbadet ve Günlük Yaşayış Ansiklopedisi, C.2, sh.800

² Hak Dini Kur'an Dili, C.9, sh.176, Çelik -Şura Yayınları, İstanbul, 1993

³ Buhârî, Cihad 46; Müslim, Fedâil 49

⁴ Buhârî, Cihad 82; Müslim, Fedâil 48

hale geldiği sırada, amcası Ebû Tâlib şöyle demişti: “Bütün bu anlattıkların hakkında konuşmasan olmaz mı? Kendi kendine inan, fakat başkalarıyla uğraşma. Konuşursan, ileri gelen insanları kızdırır, kendini ve hepimizi tehlikeye atarsın, o kadar.”⁵

Resûlullah(s.a.v.) ise şöyle cevap vermişti:

“Güneşi sağ elime, ayı da sol elime koysalar, yine yolumdan dönmem.”⁶

Peygamberimiz (s.a.v.) bir sefer esnasında kabilesinden uzak bir yerde dinlenmekteydi. Gavres isminde cesur bir kabile reisi, kimseye gözükmeyen, Peygamber Efendimiz (s.a.v.)’in yanına kadar ulaşmayı başarmıştı. Elindeki kılıcı Peygamberimiz (s.a.v.)’in başının üstünde kaldırıp: “Seni benim elimden kim kurtaracak?” diye bağırmış, o anda uykudan uyanan Peygamberimiz (s.a.v.) hiçbir tereddüt, endişe ve korku hissetmeden: “Allah!..” diye cevap verdi. Sonra da şöyle dua etti: “Allah’ım! dilediğin bir şeyle beni ondan kurtar.” O anda Gavres, ansızın gaibden gelen ve sırtına çarpan bir darbe ile yere yuvarlandı. Bu defa elindeki çok güvendiği kılıcı Rasûlullah(s.a.v.)’in eline geçti. Gavres’e: “Şimdi seni benim elimden kim kurtaracak?” buyurdu. Gavres pişmanlık ve korkuyla: “Beni kurtaracak kimse yok!” dedi, aman diledi. Efendimiz (s.a.v.) daha birkaç saniye önce canına kasteden düşmanını affedip, gitmesine izin verdi.⁷

“Hakkın en sevdiği savaşmada öz,
Baştaki zalime söylenen hak söz...”⁸

N. Fâzıl Kısakürek

13. RESÛLULLAH (S.A.V.)’İN MİZAHİ/ŞAKALAŞMASI:

Peygamber Efendimiz de şaka yapardı. Ancak şakalarına asla yalana yer vermez, kırıcı olmaz, hiç kimseyi hafife alma gayesi yoktu. Zarif konuşması ve samimi tavrıyla her zaman güven telkin ederdi.⁹

Ashap: Ya Resûlallah siz bizi şaka yapmaktan menetmiştiniz, ama siz de şaka yapıyorsunuz?” diye sorduğunda: “Evet, ben de şaka yaparım; fakat ben, şaka yaparken bile sadece hakikati söylerim.”¹⁰ buyurdu. Diğer bir hadiste ise:

“Ben de sizin gibi bir beşerim. Sizinle şakalaşırım.”¹¹ buyurmuştur.

“Peygamber Efendimiz (s.a.v.); alay etme, hafife alma, dalga geçme, küçük düşürme gibi gibi insani olmayan bir maksatla yapılan şakaları şiddetle kınamıştır.¹² “Bir Müslüman’ın kardeşin korkutması helal değildir.”¹³

“Ateşle, silahla korkutarak şaka yapılmamalıdır.”¹⁴

⁵ Siret Ansiklopedisi Afzalur Rahman, Trc. Heyet, C.1, sh.82;İnkılâb Yayınları, İstanbul, 2003

⁶ Sîret-i İbn Hişâm,Terc.Hasan Ege, C.1, sh.353,Kahtraman Yayınları, İstanbul, 2001

⁷ Buhârî, Cihad 84, Megâzî 31; Müslim, Fezâil 13

⁸ Esselâm, N. Fâzıl Kısakürek, sh.119

⁹ Bir Eğitimci Olarak Hz. Muhammed, Doç. Dr. Abdullah Özbek, sh.61, Esra Yayınları, İstanbul, 1994

¹⁰ Tirmizi, Şemâil-i Şerîf, sh.212

¹¹ Camiu’s-Sağır, İmam Suyutî, C.2, sh.570

¹² Tirmizi, Şemâil-i Şerîf, sh.212

¹³ Ebû Dâvûd, Edeb, 93

¹⁴ Buhârî, Fiten 7

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) daha çok çocuklara, aile saadetinin devamını canlı tutacak olan hanımlarına, bir nevi kenara itilmiş olup da hiç kimsenin ilgisini çekmeyen fakir fukara zümresine ve çevresinde sevgi bekleyen kimselere şakalar yapmıştır.

Numan b. Beşîr (r.a.)’dan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir: Hz.Ebu Bekir (r.a.), Resûlullah (s.a.v.)’ın evine gelmişti. Daha kapıda iken kızı Aişe’nin Rasulûllah (s.a.v.)’a sesini yükselttiğini duydu. Girer girmez ona, “Allah’ın Resûlü ile nasıl böyle konuşursun?” diyerek ona tokat atmak için elini kaldırmıştı ki Efendimiz araya girip engel oldu. Hz.Ebû Bekir (r.a.) da sinirli bir halde dışarı çıktı. Allah’ın Resûlü Hz. Aişe’ye: “Gördün mü, dedi. Seni adamın elinden nasıl kurtardım!” Aradan günler geçti. Hz.Ebû Bekir (r.a.) gelip aralarının çok iyi olduğunu görünce: “Beni savaşınıza kattığınız gibi barışınıza da katın” dedi. Efendimiz de: “Kattık, kattık” buyurdu.¹⁵

Bir adam Peygamber Efendimiz (s.a.v.)’e gelerek:

“Ey Allah’ın Resulü! Beni bir deveye bindir!” dedi. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) de:

“Ben seni devenin yavrusuna bindireceğim! dedi. Adam:

“Ey Allah’ın Resulü! Ben deve yavrusunu ne yapayım ona binilmez ki!” deyince Peygamber Efendimiz (s.a.v.):

“Develeri, dişi develerden başkası mı doğurur?”¹⁶ buyurdu.

Enes (r.a.), Resulullah (s.a.v.)’in, kendisine:

“*Ey Zü’l-üzüneyn (iki kulaklı)*” diye hitap ettiğini, bu sözüyle şaka yapmayı kastettiğini rivayet etmiştir.”¹⁷

Yaşlı bir kadın bir gün Hz.Peygamber’e (s.a.v.)geldi ve:

“Ey Allah Resulü! Benim için dua et de Cennet’e gireyim.” dedi. Hz. Peygamber (s.a.v.):

“*Cennete yaşlı kadınlar girmeyecek*” buyurdu.

Yaşlı kadın neye uğradığını şaşırarak büyük bir üzüntü içinde ağlayarak geri döndü. Hz. Peygamber (s.a.v.) ashabına: “*Ona söyleyin yaşlı kadınlar cennete yaşlı olarak değil, genç olarak girecekler.*” buyurdu.¹⁸

Peygamberimiz (s.a.v.)’in bir başka şakasını Enes b.Mâlik (r.a.) şöyle anlatır: “Çöl halkından Zahir adında bir adam vardı. Zahir Peygamberimiz (s.a.v.)’e her gelişinde kendi yetiştirdiği ürünlerden hediyeler getirirdi. Şehirden çöle döneceği zaman da, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ihtiyacı olan şeylerle onun heybesini doldururdu. Gelen hediyelere bu şekilde karşılık verdikten sonra da şöyle buyururdu:

“*Zahir bizim çölümüz, biz de onun şehriyiz.*” Resûlullah (s.a.v.) Zahir’i çok severdi. Zahir güzel sımali bir kimse olmadığı halde Resûlullah (s.a.v.) onu çok severdi.

Zahir bir gün pazarda çölden getirdiği malları satmaya çalıştığı bir sırada Peygamber Efendimiz (s.a.v.) gitti, sessizce yaklaştı, Zahir’i arkasından kucakladı ve elleriyle gözlerini kapadı. Zahir tutanın kim olduğunu göremiyordu. “Tutan kimse bıraksın.” diye çabalamaya başladı. Bu arada göz ucuyla arkasından tutanın Efendimiz (s.a.v.) olduğunu anlayınca sırtını Peygamberimiz (s.a.v.)’in göğsüne

¹⁵ Ebû Dâvûd, Edeb, 92, Tirmizî, Birr 57

¹⁶ Ebû Dâvûd, Edeb, 92

¹⁷ Tirmizî, Birr 57; Ebû Dâvûd, Edeb, 92

¹⁸ Tirmizî, Şemâil-i Şerîf, sh.215

iyice dayamaya başladı. Zahir'in bu neşeli hareketinden hoşlanan Peygamber Efendimiz (s.a.v.) yüksek sesle:

"Var mı bunu alan?" diye seslenmeye başladı. Zahir boynu bükük, mahzun bir halde: "Ya Resûlullah, benim gibi değersiz birisini kim ne yapsın." deyince Peygamber Efendimiz (s.a.v.):

"Ya Zahir! Sen Allah katında kıymetli ve pahalısın." buyurdu.¹⁹

Allah'ın Resûlü (s.a.v.), her konuda örnek ve önderimizdir. Kim ona tabi olursa kurtulur. Ona itaat eden, Allah'a itaat etmiş olur. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِظًا*

"Kim Peygamber'e itaat ederse, Allâh'a itaat etmiş olur ve kim yüz çevirirse (bilinsin ki;) biz seni onlara bekçi olarak göndermedik."²⁰

Alınacak Dersler:

1. Müslüman, cesaretli olmalı, haksızlık karşısında susmamalıdır.
2. Tedbir almalı, takdire havale etmelidir.
3. Şakalaşmalarda, asla yalana yer verilmemeli, kırıcı ve kişileri hafife alma gayesi olmamalıdır.
4. Korkutucu, endişeye sevkedici ve küskünlüğe sebep olacak şaklardan uzak durulmalıdır.

Her güzel, daha güzele yaver;

"Allah güzeldir, güzeli sever..."²¹

N. Fâzıl Kısakürek

Not: Bu hafta;

1. Resûlullah (s.a.v.)'tan cesaret örneklerini araştıralım.
2. Mâûn suresi, 2. ayetin tefsirini okuyalım.

¹⁹ Tirmizi, Şemâil-i Şerîf, sh.214

²⁰ Nisâ, 4/80

²¹ a.g.e. N. Fâzıl Kısakürek, sh.124